

спанійъ ! Като мнѣше че отвара на братовчеда си пжтъ къмъ прѣстолътъ, докара го въ срѣдъ непріятелскѣтъ флотъ.

И съзаклетникътъ не виждаше вече освѣтъ Дука Гюизскаго и ладіѣтъ му и честь-тъ му наедно съ неговѣтъ съсыпаны отъ веднѣжъ ако непристигнеше, като свѣткавици, при братовчеда си да го прѣдизвѣсти и да го избава.

— Е? Повтори Марія, зачудена отъ смущеніето му, лѣма, мислишь това прѣдпріятіе по-горне отъ доблестътъ ти?

— По-горне отъ доблестъ-тъ ми? извика маркизътъ горещо; нека да имаше една малка враничка тукъ подъ този стѣлпъ, ако ся не върляхъ тутакъ си прѣзъ прозорецътъ.

И това като казуваше отвори прозорецътъ и гледаше къмъ морето — като че искаше наистинѣ да ся върли въ него.....

— А! Сега тя разбирамъ! каза Испанката, като прилагаше тѣзи нетърпѣливостъ въ идеѣтъ си.....

— Но какъ да прѣскочимъ тѣзи стѣны? Дѣ да намѣримъ ладіѣ и ладіеринъ?

И въ растояніе на два часа напразно съ умъ ся біяхъ та мисляхъ и Бога выкахъ ва помощъ да имъ вдѣхне идеѣ за избавленіе, когато въ дълбокъ вече вечерѣ, пѣсень ся чу въ заливътъ и една свилена лѣствичка (сълба) съ едно писамце ся върли внезапно прѣзъ прозорецъ-тъ въ стаѣтъ.

— Послуша ны Господь! рече Марія, когато маркизътъ прочитае тѣзи рѣчи:

“ Къмъ маркиза Шатильона.

“ Запрѣтъ и азъ както и Вы, знамъ че мышеловецътъ ны издади и двама ни..... Проваждамъ ти ладіѣ съ трима ладіери. Бѣгайте по-скоро съ тѣхъ и мя избавѣте както вы азъ избавямъ.

“Лудвигъ Ферро”